

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 26.1.2004
KOM(2004) 55 lopullinen

2002/0021 (COD)

KOMISSION LAUSUNTO

**EY:n perustamissopimuksen 251 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan c alakohdan
nojalla Euroopan parlamentin ehdottamista tarkistuksista neuvoston yhteiseen kantaan
ehdotuksesta**

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI

ympäristövastuusta ympäristövahinkojen ehkäisemisen ja korjaamisen osalta

**KOMISSION EHDOTUSTA MUUTTAVA EY:n perustamissopimuksen 250 (2) artiklan
nojalla**

KOMISSION LAUSUNTO

EY:n perustamissopimuksen 251 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan c alakohdan nojalla Euroopan parlamentin ehdottamista tarkistuksista neuvoston yhteiseen kantaan ehdotuksesta

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI

ympäristövastuusta ympäristövahinkojen ehkäisemisen ja korjaamisen osalta

1. ASIAKIRJAN TAUSTA

Ehdotus KOM(2002)17¹ lopullinen toimitettiin Euroopan parlamentille ja neuvostolle 19. helmikuuta 2002 EY:n perustamissopimuksen 175 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun yhteispäätösmenettelyn mukaisesti.

Alueiden komitea päätti olla antamatta lausuntoa.

Talous- ja sosiaalikomitea antoi lausuntonsa 18. heinäkuuta 2002².

Euroopan parlamentti antoi lausuntonsa ensimmäisessä käsittelyssä 14. toukokuuta 2003.

Neuvosto pääsi poliittiseen yhteisymmärrykseen yhteisestä kannasta 13. kesäkuuta 2003. Neuvosto vahvisti yhteisen kannan virallisesti 18. syyskuuta 2003.

Euroopan parlamentti ehdotti toisessa käsittelyssä 17. joulukuuta 2003 neljää tarkistusta neuvoston yhteiseen kantaan.

Tässä asiakirjassa esitetään EY:n perustamissopimuksen 251 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan c alakohdan mukaisesti komission kanta Euroopan parlamentin ehdottamiin tarkistuksiin.

2. KOMISSION EHDOTUKSEN TARKOITUS

Ehdotuksen tavoitteena on perustaa järjestelmä, jolla ympäristövahingot, jotka ehdotuksessa määritellään ”suojeltaville lajeille ja luontotyypeille aiheutuneeksi vahingoksi”, ”vesille aiheutuneeksi vahingoksi” ja ”maaperälle aiheutuneeksi vahingoksi”, voidaan ehkäistä ja korjata ympäristövastuujärjestelmän kautta. Toiminnanharjoittajan, joka on aiheuttanut ympäristövahingon tai jonka toiminnasta uhkaa välittömästi aiheutua tällainen vahinko, on ”saastuttaja maksaa” -periaatteen mukaisesti viime kädessä vastattava tarvittavista ehkäisevistä tai korjaavista toimenpiteistä johtuvista kustannuksista tiettyjä poikkeuksia lukuun ottamatta.

¹ EYVL C 151 E, 25.6.2002, s. 132.

² EYVL C 241, 7.10.2002, s. 162.

3. KOMISSION KANTA EUROOPAN PARLAMENTIN EHDOTTAMIIN TARKISTUKSIIN

3.1. Yleisiä huomioita

Euroopan parlamentti hyväksyi 17. joulukuuta 2003 pitämässään täysistunnossa neljä tarkistusta eli tarkistukset **12**, **22**, **27** ja **46**.

Komissio voi hyväksyä tarkistuksen **27** kokonaisuudessaan ja tarkistuksen **12** periaatteessa. Muita kahta tarkistusta (tarkistukset **22** ja **46**) ei voida hyväksyä.

3.2. Yksityiskohtaiset huomautukset

3.2.1. Kokonaisuudessaan hyväksytty tarkistus

Tarkistus 27

Komissio hyväksyy tarkistuksen **27**, jossa määritellään tarkemmin yksi näkökohta, jota komission on käsiteltävä direktiivin toimivuudesta antamassaan kertomuksessa. Tarkistus koskee aluksen omistajan vastuun ja öljynsaajien osallistumisen välistä suhdetta, kun tarkastellaan 4 artiklan 2 ja 4 kohdan soveltamista liittyen siihen, että direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle on jätetty pilaantuminen, joka kuuluu liitteessä IV lueteltujen kansainvälisten asiakirjojen soveltamisalaan.

3.2.2. Periaatteessa hyväksytty tarkistus

Tarkistus 12

Tarkistuksessa **12** tarkennetaan, että toimivaltaisten viranomaisten olisi itse toteutettava korjaavia toimenpiteitä ainoastaan ”viimeisenä keinonaan”. Komissio hyväksyy tämän tarkistuksen periaatteessa sillä edellytyksellä, ettei ilmausta ”viimeisenä keinonaan” lisätä 6 artiklan 2 kohdan e alakohtaan vaan 6 artiklan 3 kohdan loppuun.

3.2.3. Tarkistukset, joita ei ole hyväksytty

Tarkistus 46

Tarkistuksessa **46** poistetaan säännös (4 artiklan 3 kohta), jonka mukaan toiminnanharjoittaja voi rajoittaa vastuutaan sen kansallisen lainsäädännön mukaisesti, jolla pannaan täytäntöön vuoden 1976 yleissopimus merioikeudellisia vaateita koskevan vastuun rajoittamisesta (LLMC) tai vuonna 1988 tehty Strasbourgin yleissopimus vastuun rajoittamisesta sisävesiliikenteessä (CLNI). Komissio ei voi hyväksyä tätä tarkistusta, koska se heikentäisi merkittävästi yhteisen kannan yleistä tasapainoa³. Tässä yhteydessä on syytä huomata, ettei 4 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua vastuun rajoittamista sovellettaisi sellaisten jäsenvaltioiden alueella tapahtuviin ympäristövahinkoihin, jotka eivät ole ratifioineet ja panneet täytäntöön näitä kahta yleissopimusta. Komissio voi kuitenkin tarkastella 18 artiklan mukaisesti antamassaan kertomuksessa, onko 4 artiklan 3 kohdan soveltamisella ollut epäsuotavia vaikutuksia.

³ Komissio ilmaisi täyden tukensa yhteiselle kannalle 19. syyskuuta 2003 antamassaan tiedonannossa Euroopan parlamentille [SEC(2003) 1027 lopullinen].

Tarkistus 22

Tarkistuksessa **22** edellytetään, että komissio tekee yhdenmukaistettua pakollista rahavakuutta koskevia ehdotuksia, jos ei ole luotu vakuutuksia tai muita taloudellisen turvan muotoja koskevia asianmukaisia järjestelyjä tai markkinoita. Pakollinen rahavakuus otettaisiin käyttöön vaiheittain (ensin vesi- ja maa-alueiden vahinkojen osalta ja kahden vuoden arviointijakson jälkeen lajeihin ja luontotyypeihin kohdistuneiden vahinkojen korjaamisen osalta). Tapauksen ja paikan mukaan rahavakuudelle voitaisiin asettaa enimmäismäärä tarkistuksessa esitettyjen perusteiden mukaisesti. Jäsenvaltiot voisivat myös päättää olla soveltamatta tätä säännöstä matalariskisiin toimintoihin. Komissio ei voi hyväksyä tätä tarkistusta, koska se vaikuttaisi sen aloiteoikeuteen. Olisi myös erityisen vaikeaa antaa sääntöjä, joissa valtuutetaan rahavakuuden käyttö, kun edes taloudelliset toimijat, jotka ovat asiasta parhaiten perillä ja joilla on suurin taloudellinen mielenkiinto tällaisten tuotteiden kehittämiseen, eivät ole siinä onnistuneet. Komissio ei myöskään näe mitään tarvetta tarkistuksen 2a ja 2b kohdissa esitetyille lisäsäännöksille. Tässä vaiheessa ja rahavakuutta koskevaa yhteisön uutta lainsäädäntöä odotellessa niillä olisi ainoastaan se vaikutus, että jäsenvaltiot voisivat hyväksyä toimenpiteitä rahavakuuden alalla. On kuitenkin muistettava, että jäsenvaltiot voivat joka tapauksessa vahvistaa tällaisia sääntöjä sillä perusteella, että niillä on yleinen oikeus antaa lainsäädäntöä omalla alueellaan; mikään direktiivin säännös ei estä tätä.

4. PÄÄTELMÄT

Komissio muuttaa ehdotustaan edellä esitetyllä tavalla EY:n perustamissopimuksen 250 artiklan 2 kohdan mukaisesti.